

Arrest

nr. 207 538 van 6 augustus 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. VAN VRECKOM
Rue des Brasseurs 30
1400 NIVELLES**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van zijn minderjarige kinderen X en X, die verklaart van Soedanese nationaliteit te zijn, op 6 maart 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 5 februari 2018, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van diezelfde gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 5 februari 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 april 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 mei 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat H. VAN VRECKOM verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoeker dient, samen met zijn echtgenote en hun kinderen, op 2 augustus 2012 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Deze aanvraag wordt hierna 'de medische verblijfsaanvraag' genoemd.

Op 29 oktober 2012 verklaart de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) de medische verblijfsaanvraag onontvankelijk.

De beslissing van 29 oktober 2012 wordt daarna ingetrokken.

1.2. Op 30 september 2013 beslist de gemachtigde dat de medische verblijfsaanvraag ontvankelijk is.

1.3. Op 27 juni 2014 verklaart de gemachtigde de medische verblijfsaanvraag ongegrond. Met het arrest nr. 134 372 van 1 december 2014 vernietigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de voornoemde ongegrondheidsbeslissing.

1.4. Op 18 februari 2015 verklaart de gemachtigde de medische verblijfsaanvraag opnieuw ongegrond.

Ook deze ongegrondheidsbeslissing werd ingetrokken, dit bij beslissing van 4 juni 2015.

1.5. Op 23 juni 2015 verklaart de gemachtigde de medische verblijfsaanvraag nogmaals ongegrond. Dezelfde dag beslist de gemachtigde tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Met het arrest nr. 197 358 van 27 december 2017 vernietigt de Raad de ongegrondheidsbeslissing van 23 juni 2015, alsook de bijbehorende bevelen om het grondgebied te verlaten.

1.6. Op 3 oktober 2016 dient de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag wordt verder 'de regularisatieaanvraag' genoemd.

1.7. Op 13 juni 2017 beslist de gemachtigde dat verzoekers regularisatieaanvraag onontvankelijk is. Op diezelfde dag beslist de gemachtigde om de verzoeker het bevel te geven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Bij 's Raads arrest nr. 197 359 van 27 december 2017 wordt de voormelde onontvankelijkheidsbeslissing, alsook het bevel om het grondgebied te verlaten van 13 juni 2017 vernietigd.

1.8. Op 1 februari 2018 beslist de gemachtigde opnieuw om de medische verblijfsaanvraag ongegrond te verklaren. Deze beslissing maakt het voorwerp uit van een beroep bij de Raad, gekend onder het algemeen rolnummer RvV 218 741 / II.

1.9. Op 5 februari 2018 beslist de gemachtigde nogmaals dat verzoekers regularisatieaanvraag onontvankelijk is. Op diezelfde dag beslist hij tevens tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Het betreft de thans bestreden beslissingen, die op 9 februari 2018 aan de verzoeker werden ter kennis gebracht.

De eerste bestreden beslissing is de beslissing waarbij de regularisatieaanvraag van 3 oktober 2016 onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

"(...)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 03.10.2016 werd ingediend door :

A. Y., H. (R.R. ...)

Geboren te K. op (...)1978

Wettelijk vertegenwoordiger van:

A., Y. (R.R....)

Geboren op (...)2013

A. Y., O. (R.R. ...)

Geboren op (...) 2012

Nationaliteit: Soedan

Adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn eerste asielaanvraag werd afgesloten op 01.08.2012 met een beslissing 'beroep verworpen' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op datum van 02.08.2012 diende betrokkene een aanvraag 9ter in, op basis waarvan hij in het bezit gesteld werd van een attest van immatriculatie maar die ongegrond werd afgesloten op datum van 01.02.2018. Zijn tweede asielaanvraag werd afgesloten op 27.07.2015 met een beslissing 'beroep verworpen' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België.

De duur van de procedures – namelijk één jaar en vier maanden voor de eerste en iets meer dan één jaar voor de tweede – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkene beroept zich op artikel 6.4 van de Richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures van de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. Deze richtlijn stelt dat de lidstaten in schrijnende gevallen een onderdaan van een derde land die illegaal op hun grondgebied verblijft een verblijfsvergunning kunnen geven. Deze richtlijn bestaat reeds in de Belgische wetgeving via artikel 9bis. Betrokkene toont echter niet aan dat hij zich in buitengewone omstandigheden bevindt.

Betrokkene beroept zich op zijn lopende aanvraag 9ter op basis van de medische problematiek van zijn echtgenote, mevrouw F. K. A. (R.R. ...). Echter, we stellen vast dat de aanvraag 9ter ingediend op 02.08.2012 afgesloten werd met een ongegronde beslissing op datum van 01.02.2018. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich op de zogenaamde 'omzendbrief Turtelboom'. Echter deze omzendbrief werd integraal overgenomen door de instructies Wathélet. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Betrokkene beroept zich op het feit dat zijn beide kinderen hier geboren zijn en nog nooit een voet op Soedanese grond gezet hebben, dat ze niets anders kennen dan België en dat ze zijn opgegroeid in een Westerse cultuur. Echter, het loutere feit in België geboren te zijn opent, naar Belgische wetgeving, niet automatisch enig recht op verblijf. Betrokkene maakt het niet aannemelijk dat zijn kinderen geen enkele band met Soedan zouden hebben, noch dat ze een zodanige taal-en culturele achterstand hebben dat ze in Soedan niet zouden kunnen starten met hun leerplicht. Hoewel de kinderen niet in Soedan geboren zijn, hebben ze wel via hun ouders een band met Soedan. Hun beide ouders hebben immers de Soedanese nationaliteit en zijn in Soedan geboren en getogen. Er mag dan ook van worden uitgegaan dat de ouders hun kinderen tot op zekere hoogte de Soedanese taal en cultuur hebben bijgebracht, zeker gelet op het feit dat verzoeker nooit een verblijfsrecht van onbepaalde duur heeft gehad en hij dus moet hebben beseft dat zijn verblijf en dat van zijn kinderen in België slechts voorlopig was.

Het feit dat zijn kinderen hier kleuteronderwijs volgen, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien merken we op dat beide kinderen de leerplichtige leeftijd nog niet bereikt hebben, zijn oudste zoon is pas

leerplichtig op 01.09.2018. Het is dus in het belang van de kinderen om hun leerplicht op te starten in het land van herkomst. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich op het feit dat hij in Soedan niets of niemand meer zou hebben om naar terug te keren. Echter, dit is een loutere bewering die niet gestaafd wordt door enig bewijs. Verder lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers ruim 32 jaar in Soedan, waar hij geboren en getogen is en waar zijn familie verblijft en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst.

Wat betreft het feit dat er geen Belgische diplomatieke post bestaat in Soedan; dit element kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. De aanvraag dient immers ingediend te worden bij de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland. Betrokkene toont niet aan dat het voor hem onmogelijk is om de aanvraag in te dienen via de bevoegde Belgische diplomatieke post, nl. de Belgische ambassade te Cairo. De loutere vermelding dat een reis naar Egypte met twee minderjarige kinderen een niet te onderschatten onderneming is, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien zijn er regelmatig Soedanezen die een aanvraag indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in Cairo. Ook zij worden geconfronteerd met hetzelfde probleem als betrokkene. Deze problemen kunnen dan ook niet aanzien worden als buitengewone omstandigheid, terwijl dit niet zo is voor andere Soedanese burgers.

Betrokkene beroept zich op het kinderrechtenverdrag, met name op artikel 3 en artikel 28. Wat dit aangehaalde Verdrag van de Rechten van het Kind betreft; de Raad van State heeft gesteld dat dit Verdrag in zijn geheel geen directe werking heeft (RvS, arrestnr. 100.509 van 31.10.2001, RVV nr. 107.646 van 30.07.2013, RVV nr. 107.495 dd 29.07.2013, RVV nr. 107.068 van 22.07.2013 en RVV nr. 106.055 van 28.06.2013). Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd (cf. RvS 28 juni 2001, nr. 97 206). De bepalingen van het VN Kinderrechtenverdrag volstaan wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. In deze zin kan verzoeker de rechtstreekse schending van dit artikel van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen. Volledigheidshalve merken we op, met betrekking tot de vermeende schending van artikel 3 van dit verdrag, dat betrokkene niet concreet verduidelijkt of aantoont dat een terugkeer naar het land van herkomst het belang van zijn kinderen schaadt, temeer daar een dergelijke terugkeer niet steeds noodzakelijkerwijs tegen het belang van het kind is (RVV nr 107.495 dd 29.07.2013). Inzake art. 28 van het Kinderrechtenverdrag, dient gesteld dat het recht op onderwijs niet ontzegd wordt bij een terugkeer. Betrokkene toont niet aan dat een scholing niet kan verkregen worden in het land van herkomst. Bovendien zijn zijn beide kinderen nog niet leerplichtig, het oudste kind wordt pas leerplichtig op 01.09.2018. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beweert dat hij vreest voor zijn veiligheid omwille van familiale problemen indien hij zou moeten terugkeren naar zijn land van herkomst doch hij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor zijn veiligheid volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat betrokkene al meer dan vijf jaar in België zou verblijven, dat hij en zijn gezin volledig geïntegreerd zouden zijn in de Belgische samenleving, dat hij Franse les gevolgd zou hebben aan verschillende instituten, dat hij zijn gezinsleven hier zou hebben opgebouwd, dat zijn toekomst hier zou liggen, dat hij hier verdere opleiding genoten zou hebben, dat hij vloeiend Frans zou spreken, dat hij eigenlijk continue opleiding zou hebben genoten in België, dat hij en zijn gezin hier een rijk sociaal leven zouden hebben opgebouwd, dat hij ook vloeiend Engels zou spreken, dat hij hoogopgeleid zou zijn, dat hij onmiddellijk aan het werk zou kunnen, dat hij zich onmiddellijk economisch zou kunnen integreren, dat hij ernaar uit kijkt om aan de slag te kunnen gaan, dat hij zich zou inspannen om werk te vinden en om te zien waar voor hem de mogelijkheden

liggen en dat hij een inschrijvingsbewijs Franse taallessen voorlegt, een contract van professionele opleiding, een aanwezigheidsattest inzake werkloosheid, verschillende loonfiches, twee deelattesten Franse taallessen, zijn curriculum vitae, een inschrijvingsbewijs aan de Newcastle University for science and technology, een attest van de cursus 'introduction aux bases de données CD', een attest van de cursus 'SQL: du standard à la pratique', een attest van de cursus 'Oracle: programmation en PL/SQL', verschillende Soedanese diploma's, een werkbelofte, één getuigenverklaring en verschillende sollicitatiebewijzen) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

(...)"

De tweede bestreden beslissing is het bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing luidt als volgt:

"(...)

ORDRE DE QUITTER LE TERRITOIRE

Bevel om het grondgebied te verlaten

Il est enjoint a Monsieur:

De heer:

[...]

de quitter le territoire de la Belgique, ainsi que le territoire des États qui appliquent entièrement l'acquis de Schengen, sauf s'il possède les documents requis pour s'y rendre, wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

dans le 30 (trente) jours après la notification de décision.

Binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

l'intéressé doit être accompagné par:

Betrokkene dient vergezeld te worden door:

[...]

MOTIF DE LA DECISION :

REDEN VAN DE BESLISSING:

Un ordre de quitter le territoire est délivré en application de l'article (des articles) suivant(s) de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers et sur la base des faits suivants :

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o En vertu de Partie 7, alinéa 1er, 1° de la loi du 15 décembre 1980, il demeure dans le Royaume sans être porteur des documents requis par l'article 2 :

L'intéressé n'est pas en possession d'un passeport valable revêtu d'un visa valable.

o Krachtens artikel 7, eerste lid, V van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

(...)"

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Het blijkt en het staat niet ter betwisting dat de kinderen van de verzoeker, A. Y. O. en A. Y., minderjarig zijn en deze kinderen hun gebruikelijke verblijfplaats in België hadden op het ogenblik dat de bestreden beslissingen werden genomen. Overeenkomstig artikel 35 van het Wetboek van internationaal privaatrecht worden de regels inzake de uitoefening van het ouderlijk gezag derhalve beheerst door het Belgisch recht. De ouders van de minderjarigen A. Y. O. en A. Y. oefenen het

ouderlijk gezag, overeenkomstig de Belgische wetgeving, gezamenlijk uit. De minderjarige kinderen dienen dan ook te worden vertegenwoordigd door beide ouders samen (artikel 376, eerste lid, van het BW; zie ook: RvS 29 maart 2010, nr. 202.434; RvS 23 december 2011, nr. 217.016) en een beroep dat werd ingediend door een persoon die niet gerechtigd is om alleen de minderjarigen te vertegenwoordigen, is niet ontvankelijk (cf. J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State, Afdeling Administratie, 2. Ontvankelijkheid, in Administratieve Rechtsbibliotheek*, Brugge, Die Keure, 1996, nrs. 93-97).

De verzoeker brengt geen enkel begin van bewijs naar voren dat hij het exclusief ouderlijk gezag uitoefent over de minderjarige kinderen A. Y. O. en A. Y. Zij dienden dan ook door beide ouders samen in rechte vertegenwoordigd te zijn.

Het beroep is bijgevolg niet ontvankelijk in de mate dat het door de verzoeker werd ingediend als wettelijke vertegenwoordiger van A. Y. O. en A. Y. Deze vaststelling doet evenwel geen afbreuk aan het gegeven dat de verzoeker zelf, in eigen naam, over de vereiste hoedanigheid en belang beschikt om de nietigverklaring te vorderen van de bestreden beslissingen die aan hem zijn gericht.

3.2. De Raad stelt, na lezing van het enig middel, zoals uiteengezet in het verzoekschrift, vast dat de verzoeker geen middel ontwikkelt dat specifiek is gericht tegen de tweede bestreden beslissing, dit is het bevel om het grondgebied te verlaten van 5 februari 2018. De verzoeker brengt enkel een feitelijke en juridische kritiek naar voor die (de motieven van) de eerste bestreden beslissing betreft, met name betwist hij de onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en de in de onontvankelijkheidsbeslissing veruitwendigde motieven. Nergens wordt echter op duidelijke wijze gesteld welke rechtsregel zou zijn geschonden door de tweede bestreden beslissing, dit is het bevel om het grondgebied te verlaten. De Raad benadrukt dat dit bevel is gestoeld op eigen en onderscheiden feitelijke en juridische grondslagen. Waar de verzoeker in het verzoekschrift wel een betoog ontwikkelt omtrent het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dat verbonden is aan de tenuitvoerlegging van het bevel om het grondgebied te verlaten van 5 februari 2018, merkt de Raad op dat het uiteenzetten van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden onderscheiden van de verplichting om een middel aan te voeren.

Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “*een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen*”. Onder ‘middel’ in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: “*de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden*” (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Het gegeven dat thans twee onderscheiden rechtshandelingen in het geding zijn, impliceert dat de verzoeker bij de uiteenzetting ter ondersteuning van het middel of de middelen moet aangeven, of dat minstens uit de uiteenzetting duidelijk moet blijken, tegen welke van deze twee onderscheiden beslissingen een welbepaalde kritiek precies is gericht. Het bepaalde in de voornoemde artikelen 39/78 *juncto* 39/69 impliceert in dergelijke gevallen dat een middel of een middelenonderdeel slechts dan kan geacht worden op ontvankelijke wijze te zijn aangevoerd indien de verzoeker voldoende duidelijkheid verschaft omtrent de wijze waarop de genoemde rechtsregel door de ene dan wel door de andere bestreden beslissing is geschonden.

De Raad stelt vast dat in de voorliggende zaak geen middelen aangevoerd werden tegen de tweede bestreden beslissing, dit is het bevel om het grondgebied te verlaten van 5 februari 2018. Het ontbreken van een middel in het inleidend verzoekschrift heeft de onontvankelijkheid van het beroep tot gevolg (RvS 30 december 2014, nr. 229.708; RvS 7 februari 2014, nr. 226.355; RvS 28 september 2009, nr. 196.412).

Het beroep is niet ontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 5 februari 2018.

Nu het beroep enkel ontvankelijk is ten aanzien van de eerste bestreden beslissing, wordt deze beslissing verder aangeduid als “*de bestreden beslissing*”.

4. Onderzoek van het beroep

In een eerste en enig middel voert de verzoeker de schending aan van de formele en materiële motiveringsplicht, van de artikelen 9bis en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te New York op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind van 20 november 1989 (hierna: het Kinderrechtenverdrag). De verzoeker beroept zich tevens op een manifeste beoordelingsfout en op een schending van het redelijkheidsbeginsel.

4.1. De verzoeker betoogt, onder meer, als volgt:

"A. IN RECHTE

De eisers hebben een aanvraag tot machtiging tot verblijf ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen omwille van de buitengewone omstandigheden waarin hij verkeert.

De Raad van State schrijft de buitengewone omstandigheden om als deze die het onmogelijk of bijzonder moeilijk maken voor de vreemdeling om terug te keren naar het land van herkomst of gewoonlijk verblijf en eveneens onderstreept dat dit begrip niet mag verward worden met dat van de 'overmacht' (met name C.E., arrest nr. 88.076 van 20 juni 2000).

De Raad van State heeft al duidelijk gesteld dat volgens artikel 62 Vreemdelingenwet en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen «la motivation doit être adéquate et le controle s'étend d cette adéquation, c'est-à-dire l'exactitude, l'admissibilité et les pertinence des motifs » (RvS, 25 avril 2002, n° 105.385). Deze motivering moet rekening houden met de elementen van het dossier in het geheel en hierop antwoorden op pertinente wijze zodat de eiser de redenering en de draagwijdte van de akte kan begrijpen: "que la décision fasse apparaître de façon claire et non équivoque le raisonnement de son auteur afin de permettre au destinataire de la décision de comprendre les justifications de celle-ci et, le cas échéant, de pouvoir la contester dans le cadre d'un recours et, à la juridiction compétente, d'exercer son contrôle à ce sujet» (RvV n° 100 300 van 29 maart 2013), en ook "en omettant de se prononcer sur le contenu des différents éléments précités, la partie défenderesse a failli à son obligation de motivation formelle." (RvV nr 95 594 van 22 januari 2013).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid op de verplichting om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitevinding. Het evenredigheidsbeginsel stelt ertoe dat het bestuur in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt.

Het redelijkheidsbeginsel houdt in dat men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na de lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, bij zijn uitoefening van zijn wettelijk toezicht, dient na te gaan of verweerder bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

Artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag bepaalt:

"Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging"

Artikel 3 EVRM voorziet dat:

"Niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen."

Artikel 8 van het EVRM. beschermt het gezinsleven :

"1. Een ieder heeft het recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

B. TOEPASSING IN CASU

De motivering van verwerende partij schiet in casu echter duidelijk te kort, om volgende redenen:

Aanvraag 9ter hangende tot op 27 februari 2018

Verwerende partij stelt vast dat "op datum van 02.08.2012 diende betrokkene een aanvraag 9ter in, op basis waarvan hij in bezit gesteld werd van een attest van immatriculatie maar die ongegrond werd afgesloten op datum van 01.02.2018". Verder beweert verwerende partij dat "betrokkene zich op zijn lopende aanvraag 9ter op basis van medische problematiek van zijn echtgenote, mevrouw F. K. A. (R.R. ...). Echter, we stellen vast dat de aanvraag 9ter ingediend op 02.08.2012 afgesloten werd met een ongegronde beslissing op datum van 01.02.2018. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid."

Op datum van kennisgeving van huidige bestreden beslissing waren verzoeker nog niet in kennis gebracht van de ongegrondheidsbeslissing van hun aanvraag 9ter.

Zoals voor hun vorige onontvankelijkheidsbeslissing in verband met hun aanvraag 9bis dd 13.06.2017, die vernietigd werd door Uw Raad, staft verwerende partij zich in zijn motieven op een ongegrondheidsbeslissing waarvan de motieven niet bekend waren op datum van kennisgeving van de bestreden beslissing. Inderdaad, in de vorige onontvankelijkheidsbeslissing dd 13.06.2016 haalde verwerende partij aan dat de procedure 9ter van verzoeker op 26.06.2015 afgesloten werd maar verzoeker hebben daarvan nooit kennis gekregen, tot op 29.08.2017.

De verzoekers werden nooit in kennis gebracht van zulke ongegrondheidsbeslissing van hun aanvraag 9ter, in tegenstelling tot wat verwerende partij voorhoudt. De beslissing van ongegrondheid van hun aanvraag 9ter werd hen betekend op 27.02.2018 alhoewel ze zich eerder hebben gewend naar de gemeente om kennis daarvan te nemen.

Verwerende partij schendt zijn zorgvuldigheidsplicht daarvoor ze zich weerhoudt op een ongegrondheidsbeslissing 9ter waarvan de eisers geen kennis hadden tot op 27.02.2018.

Legaal verblijf sinds 2 augustus 2012 op basis van de aanhangige ontvankelijk verklaarde aanvraag 9ter

Verwerende partij beweert dat de duur van de procedures niet van aard zijn dat ze als onredelijk lang beschouwd kunnen worden en voegt toe dat "het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf".

Verzoekers, na het vernietigen van de beslissing dat genomen werd door verwerende partij op 26 juni 2015 maar betekend op 29 juni 2017 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, verblijven al sinds 2.08.2012 legaal op het grondgebied. Na de vernietiging van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van de beslissing 9ter genomen op 26.06.2015 en betekend op 29.08.2017, werden de eisers terug in bezit geplaatst van hun A.I. (stuk 4).

Hun lang legaal verblijf is een aangehaalde buitengewone omstandigheid in hun aanvraag. Er moet worden vastgesteld dat verwerende partij met dit lang verblijf nooit rekening houdt en zich enkel beperkt tot het stereotyperend vast stellen dat een lang verblijf ipso facto geen recht op verblijf inhoudt. In concreto heeft verwerende partij de situatie van verzoeker niet geanalyseerd daar ze meer dan 5 jaren legaal in België verblijven en zich hier legaal hebben gevestigd en ontplooid.

Door geen rekening te houden met hun lang verblijf en door het gebruiken van een stereotyperend en niet geïndividualiseerde formulatie schendt verwerende partij zijn motiveringsplichten, samen met de beginselen van goed bestuur, namelijk de zorgvuldigheidsplicht.

Het is onjuist dat verzoekers na het afsluiten van hun asielprocedure "sindsdien illegaal in België" verblijven omdat ze legaal in België verbleven door hun hangende 9ter aanvraag, en dit tot op 27.02.2018.

Dit maakt een kennelijke appreciatiefout uit.

Het is dus duidelijk dat verwerende partij door zijn beslissing zodanig te motiveren zijn motiveringsplicht en zijn zorgvuldigheidsplicht heeft geschonden.

Dit maakt eveneens een schending uit van de plicht tot adequate materiële motivering in toepassing van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

(...)"

4.2. De verweerder repliceert dienaangaande in de nota met opmerkingen als volgt:

"(...)

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat de verzoekende partij geen buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen die kunnen rechtvaardigen dat de aanvraag in België wordt ingediend.

Luidens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan het een vreemdeling, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat hij over een identiteitsdocument beschikt, worden toegestaan zijn aanvraag om machtiging tot verblijf te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. Verweerder laat gelden dat uit art. 9 Vreemdelingenwet, duidelijk blijkt dat dit wetsartikel een algemene regel is, ten aanzien waarvan artikel 9bis Vreemdelingenwet zich verhoudt als een restrictief toe te passen uitzondering.

"als algemene regel geldt dus dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland (...) De mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen, als uitzonderingsbepaling, moet restrictief worden geïnterpreteerd." (R.v.V. nr. 104.221 dd. 31.05.2013)

De toepassing van artikel 9bis Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;*
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.*

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om de verzoekende partij een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de Staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, en onder meer te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom verzoekende partij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in het land van herkomst heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

Uit de omstandige motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris de door verzoekende partij aangehaalde argumenten betreffende de ingeroepen buitengewone omstandigheden beantwoordt op kennelijk redelijke wijze.

Deze overwegingen laten verzoekende partij toe om te achterhalen om welke redenen de aanvraag tot verblijfsmachtiging door de gemachtigde van de Staatssecretaris onontvankelijk wordt geacht.

In een eerste onderdeel haalt verzoekende partij dat zij nooit in kennis werd gebracht van de ongegrondheidsbeslissing van de aanvraag overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Verweerder benadrukt dat uit het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op 01.02.2018 een schrijven heeft gericht aan de raadvrouw van verzoeker ten einde te melden dat een beslissing werd genomen in de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Tevens werd op 01.02.2018 een schrijven gericht aan de burgemeester waarin vermeld werd dat de aanvraag overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard.

Bijgevolg kan verzoekende partij niet ernstig voorhouden dat zij niet in kennis werden gebracht van de ongegrondheidsbeslissing.

Ten overvloede benadrukt verweerder nog dat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk voorziet dat de elementen die werden aangevoerd in het kader van artikel 9ter niet kunnen aanvaard worden als buitengewone omstandigheden voor een aanvraag o.g.v. art. 9bis.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.

In een tweede onderdeel haalt verzoekende partij aan dat zij sedert 02.08.2012 legaal in het Rijk verblijven, daar zij in het bezit werden gesteld van een A.I. Verzoekende partij beweert dat zij meer dan 5 jaren legaal in België verbleven en zich hier legaal hebben gevestigd en ontplooid.

Verweerder laat gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris dienomtrent heeft geoordeeld dat de duur van de procedures -namelijk één jaar en vier maanden voor de asielpcedure en iets meer dan één jaar voor aanvraag conform artikel 9ter van de Vreemdelingenwet niet als onredelijk lang kan beschouwd worden. Bovendien wijst de gemachtigde van de Staatssecretaris erop dat verzoekers wisten dat het verblijf slechts voorlopig werd toegestaan en dat zij bij een negatieve beslissing het land moesten verlaten, zodat de keuze van verzoekers om geen gevolg te geven aan de hen betekende verwijderingsmaatregelen voor hun rekening is.

Verzoekende partij geeft blijk van een andere inschatting van deze elementen, maar toont daarbij niet aan dat de motieven van de bestreden beslissing kennelijk onredelijk zijn.

*In een derde onderdeel verwijst verzoekende partij naar het feit dat de kinderen van verzoekende partij in België zijn geboren en opgegroeid zijn in de Westerse cultuur en nog nooit een voet hebben gezet op Soedanees grondgebied.
(...)"*

4.3. Beoordeling

In een tweede middelonderdeel voert de verzoeker onder meer een schending aan van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Hij beroept zich tevens op een kennelijke appreciatiefout.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder

meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

In de bestreden beslissing wordt, onder meer, de volgende reden aangegeven om tot de onontvankelijkheid van verzoekers regularisatieaanvraag te besluiten:

“in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn eerste asielaanvraag werd afgesloten op 01.08.2012 met een beslissing ‘beroep verworpen’ door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op datum van 02.08.2012 diende betrokkene een aanvraag 9ter in, op basis waarvan hij in het bezit gesteld werd van een attest van immatriculatie maar die ongegrond werd afgesloten op datum van 01.02.2018. Zijn tweede asielaanvraag werd afgesloten op 27.07.2015 met een beslissing ‘beroep verworpen’ door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België.

De duur van de procedures – namelijk één jaar en vier maanden voor de eerste en iets meer dan één jaar voor de tweede – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

(...)”

De verzoeker brengt tegen de tweede opgegeven reden in dat hij, ten gevolge het ontvankelijk verklaren van zijn medische verblijfsaanvraag, sinds 2 augustus 2012 legaal verblijf heeft gehad. Hij licht toe dat hij, na de nietigverklaring van de ongegrondheidsbeslissing van 26 (lees: 23) juni 2015 en betekend op 29 augustus 2015, opnieuw in het bezit werd gesteld van zijn attest van immatriculatie (hierna: A.I.). Bij het verzoekschrift voegt de verzoeker een schrijven van de gemachtigde van 15 januari 2018 toe, waarbij de burgemeester van Charlerloi wordt opgedragen om de verzoeker, en zijn gezinsleden, terug in het bezit te stellen van hun A. I. nadat de weigeringsbeslissing van 23 juni 2015 inzake de medische verblijfsaanvraag door de Raad werd vernietigd.

Het gegeven dat de verzoeker, ten gevolge van het ontvankelijk verklaren van de medische verblijfsaanvraag die hij samen met zijn gezin heeft ingediend op 2 augustus 2012, in het bezit werd gesteld van een A. I., vindt steun in de stukken van het administratief dossier en wordt door de verweerder ook niet betwist. Verder blijkt uit het dossier dat de in het kader van deze medische verblijfsaanvraag getroffen ongegrondheidsbeslissingen van 27 juni 2014 en van 23 juni 2015 door de Raad werden vernietigd (RvV 1 december 2014, nr. 134 372 en RvV 27 december 2017, nr. 197 358). Deze ongegrondheidsbeslissingen worden dan ook geacht nooit te hebben bestaan, zodat de verzoeker ten gevolge van de voormelde vernietigingsarresten telkens terugviel in zijn vorige verblijfsrechtelijke toestand. De verzoeker had dan ook opnieuw een verblijfsgrond, met name een A.I., in afwachting van

een beslissing ten gronde over de medische verblijfsaanvraag. Omdat de verzoeker terugviel op een A.I., besliste de Raad dat de verzoeker niet het voorwerp kon uitmaken van een hiermee tegenstrijdig bevel om het grondgebied te verlaten dat getroffen werd op grond van de hoofdvaststelling dat hij zich op illegale wijze in het Rijk bevond (RvV 27 december 2017, nr. 197 358). De Raad vernietigde dan ook de jegens de verzoeker getroffen bevelen om het grondgebied te verlaten van 27 juni 2014 (RvV 1 december 2014, nr. 134 372) en van 23 juni 2015 (RvV 27 december 2017, nr. 197 358). Ook het bevel om het grondgebied te verlaten van 13 juni 2017, dat werd afgegeven tezamen met de – vernietigde – beslissing van 13 juni 2017 tot onontvankelijkheid van de thans voorliggende regularisatieaanvraag, werd door de Raad vernietigd (RvV 27 december 2017, nr. 197 358) omdat de verzoeker terugviel op het A.I., dat werd afgeleverd bij het ontvankelijk verklaren van de medische verblijfsaanvraag.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de verzoeker, sinds het ontvankelijk verklaren (30 september 2013) tot aan het ongegrond verklaren van de medische verblijfsaanvraag (1 februari 2018), over een attest van immatriculatie beschikte of althans geacht moet worden te hebben beschikt. Het staat verder niet ter betwisting dat dit A.I. een document betreft, zoals voorzien in artikel 1/3, tweede lid, van de vreemdelingenwet, dat de verzoeker toeliet om voorlopig op het grondgebied te blijven in afwachting van een beslissing inzake de medische verblijfsaanvraag.

Uit de hierboven geciteerde motivering blijkt niet dat de gemachtigde deze voorlopige toelating om op het grondgebied te blijven, in rekening heeft genomen. De gemachtigde motiveert in tegendeel dat de verzoeker wist dat zijn verblijf “*slechts*” werd toegestaan “*in het kader van zijn asielprocedure*” en dat hij bij een negatieve beslissing (inzake deze asielprocedure) het land diende te verlaten. Deze vaststelling is niet in overeenstemming met het gegeven dat de verzoeker, omwille van het ontvankelijk verklaren van zijn medische verblijfsaanvraag, tevens voorlopig op het grondgebied kon blijven in afwachting van de behandeling ten gronde van deze aanvraag. Waar de gemachtigde wel vermeldt dat de verzoeker in het bezit werd gesteld van een A.I. op basis van de medische verblijfsaanvraag van 2 augustus 2012 die ongegrond werd afgesloten op 1 februari 2018, is het dan ook kennelijk onredelijk om niet te onderkennen dat ook het A.I. afgeleverd in het kader van de medische verblijfsaanvraag, en niet “*slechts*” het A.I. in het kader van de asielprocedure(s), de verzoeker toeliet om voorlopig op het grondgebied te blijven. De gemachtigde kan ook niet op goede gronden stellen dat de verzoeker na zijn asielprocedure(s) het grondgebied diende te verlaten, te meer daar de bevelen om het grondgebied te verlaten van 27 juni 2014, 23 juni 2015 en 13 juni 2017 door de Raad net werden vernietigd gelet op de onverenigbaarheid ervan met het A.I. dat de verzoeker toekwam. De gemachtigde motiveert verder dat verzoekers tweede asielprocedure werd afgesloten op 27 juli 2015 met een beslissing ‘beroep verworpen’ van de Raad. Hij vervolgt dat de verzoeker verkoos om geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en dat hij “*sindsdien*” illegaal in België verblijft. Aangezien de verzoeker tot op 1 februari 2018 voorlopig op het grondgebied kon verblijven met het A.I. dat hij verkreeg wegens het ontvankelijk verklaren van de medische verblijfsaanvraag, stelt de Raad samen met de verzoeker vast dat de gemachtigde hierbij niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens.

In tegenstelling tot hetgeen de verweerder in de nota met opmerkingen betoogt, kan geenszins blijken dat de gemachtigde zou hebben vastgesteld dat de medische verblijfsprocedure (artikel 9ter van de vreemdelingenwet) iets meer dan één jaar heeft geduurd. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt immers dat deze vaststelling slaat op verzoekers tweede asielprocedure, die werd ingediend op 8 juli 2014 en werd afgesloten op 27 juli 2015. De medische verblijfsprocedure nam blijkens de stukken van het administratief dossier overigens vijf jaar en een half in beslag. De verweerder kan ook niet dienstig beweren dat het de keuze was van de verzoeker om geen gevolg te geven aan de hem betekende verwijderingsmaatregelen. De bevelen om het grondgebied te verlaten van 27 juni 2014, 23 juni 2015 en 13 juni 2017 werden immers door de Raad vernietigd en de diensten van de verweerder gaven op 15 januari 2018 nog de opdracht om de verzoeker terug in het bezit te stellen van een A. I.

Een schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel is bijgevolg aangetoond. Het verweer in de nota met opmerkingen kan niet overtuigen.

Het tweede middelonderdeel is gegrond. Deze vaststelling leidt reeds tot de nietigverklaring van de (eerste) bestreden beslissing. Een onderzoek van de overige middelonderdelen dringt zich niet op.

5. Korte debatten

Er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing. Wat deze beslissing betreft, is de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, zonder voorwerp.

Het beroep tot nietigverklaring is voorts onontvankelijk wat de tweede bestreden beslissing betreft. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt voor het overige derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 5 februari 2018, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is, wat de bij artikel 1 vernietigde beslissing betreft, zonder voorwerp.

Artikel 3

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden voor het overige verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes augustus tweeduizend achttien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE